

O láske,
čo sa nedá
uchopiť. O mužoch,
ktorí jej nie sú
hodní.

Eritu
PRESS

Melónová aféra

Evelin
Červienková

Každá má v živote LEN jedného osudového muža. S ktorým nežije.

Melónová aféra

**Venované Tebe a Jej.
Za to, že som o vás mohla napísať.
A Lilian Flamb.
Za to, že je a celé si to
objedнала.**

ISBN 978-80-89452-84-2

Melónová aféra

Evelin
Červienková

Bratislava apríl 2014

Evelin Červienková

Copyright © Evelin Červienková 2014

1. kapitola

Prvýkrát v živote viem, aké to je.

Podviesť.

Stráviť noc s iným mužom.

Keď ste vo vzťahu.

Nefungujúcom, ale stále ste.

Zotrývate.

Stále dúfate, pozeráte do mapy života a hľadáte nové chodníčky, ktoré by mohli vašu situáciu vyriešiť.

Alebo aspoň zlepšiť.

Keď už nič iné.

Prvýkrát v živote viem, aké to je.

Cítiť sa slobodne.

Fajn.

Lietat' kdesi vysoko, v hladine nič neriešiaceho priestoru, bezváhového stavu pokoja, v ktorom sa nič nemusí.

Len byť.

A počúvať bytie toho druhého.

Cítiť jeho dotyky na vláčnej spotenej pokožke.

Priať spokojne ako malé mača, schúlené pod jeho veľkou potetovanou pažou.

Spoznávam ten nový pocit.

A celkom sa mi páči.

Vlastne nie celkom.

Brutálne totálne sa mi páči.

Aj to, že necítim žiadne výčitky, aj to sa mi páči.

Absolútne žiadne.

Voči sebe.

Voči nemu.

Ani voči tomu druhému.

Voči nikomu.

Som prázdna.

Spokojná a... taká neopísateľne hlúpo šťastná.

Taká, aká zvyčajne býva žena, ktorá našla, čo hľadala. Našla to, čo jej doma chýbalo. A našla to na inej adrese...

... na tej, o ktorej sa jej nikdy ani len nesnívalo.

Na adrese, z ktorej pred šiestimi rokmi ušla.

Melónová aféra

Po tom, čo sa vlastne nestalo. Po tej noci, ktorá všetko zmenila.

A zmenila najmä ich.

Ju a Jeho.

Ju naučila, že chlapom sa neoplatí veriť. Obzvlášť tým mačom, ktorým ležia všetky ženy pri nohách. Doslova sa im pod ne hádžu. A oni si vyberajú.

Preberajú ženy ako tovar v supermarkete a siahajú len po prvotriednych kúskoch.

A takým ona nebola.

Jeho naučila, že všetky ženy sú predsa len rovnaké a ide im len o jedno.

No neriešil.

Takých ako ona ešte bude.

Aj tak nepatrila do prvej triedy.

Ale aj napriek tomu s ňou išiel.

Sám sa jej ponúkol, že ju odprevadí domov. Mal ju svojím spôsobom rád a záležalo mu na nej.

Trochu.

Preto nechcel, aby sa sama túlala nočným mestom v tej krátkej maskáčovej sukničke, ktorá jej obopínala zadok a brutálne ho pokúšala.

Nechcel, aby sa na ňu nalepil v tmavej uličke pred jej domom nejaký asociál.

Chcel sa na ňu nalepiť on.

I keď sám sebe nerozumel, no chcel.

Aspoň to skúsiť.

Možno mu dá.

Videl jej to v očiach.

Videl, že je roztrasená ako malá srnka, keď sa jej dotkol, keď jej akože čisto náhodou zavadil o zadok.

Videl, hoci všade naokolo bola tma, ako sa jej zúžili zreničky, keď jej šepkal do ucha tie klišé slovička, ktoré ženy tak rady počúvajú.

Ktoré ich pripravujú.

Otvárajú.

Ktoré im zatemňujú mozog a vyhadzujú ističe.

Vedel, že mu podľahne.

Vedel, že v tú noc bude jeho.

Že si ju vezme v tmavom vchode paneláka, potichu, zozadu, narýchlo a dravo.

Vedel, že ona to chce rovnako.

Dávala to najavo až príliš okato. A príležitosť robí zlo-deja, tak prečo by si z nej kúsok neuchmatol.

Prečo by nemohla na chvíľu patriť iba jemu.

Už ani nevie, ako k tomu došlo, nespomína si na omáčky okolo, v mysli sa mu vybavuje jedine obraz jej pevného zadku, ktorý lačne stískal.

Obraz jej dlhého konského chvosta, za ktorý ju ťahal možno viac, ako bolo prípustné.

Stačilo jediné.

Stačilo tak málo a mohla byť jeho. Úplne.

Melónová aféra

Lenže... dosralo sa to.

Všetko.

Celé to dopadlo úplne inak.

Vtedy...

A teraz vlastne tiež.

Ale o tom potom.

Neskôr.

Keď sa veci zamotajú a prestanú do seba zapadať.

Keď sa ľudia pohádajú, odcudzia sa, iní sa znova objavujú a vydupú si svoje miesto.

Staré.

Nové.

Aj staronové.

Keď sa objavujú staré lásky, ktoré nehrdzavejú, lebo sú asi z plastu.

Inak si totiž nedokážem vysvetliť, prečo človek, ktorý mi v živote síce veľa pomohol, no ešte viac ublížil, s ktorým som zažila chvíle veselého, no aj plného trápenia, ktorý ma poznal lepšie ako vlastné topánky, toto všetko urobil.

A dohnal ma niekam, kde som mala byť už dávno.

„Nemáš výčitky?“ šepol mi ospalo do ucha.

„Ak by som to spravila s niekým iným, možno by som mala,“ odpovedala som mu.

Oprela som sa mu o hrud' a nechala ho, nech ma hladká po bruchu.

Predtým som si však na seba natiahla tričko, lebo mi začínala byť zima.

Asi by som mala zavrieť to okno...

2. kapitola

„Ráno budem musieť odísť.“

„Zase? Veď si len teraz prišiel,“ otočila som sa k Pavlovi s utierkou v ruke. Práve som doumývala riad po večeri a uložila ho na miesto.

„Mrzí ma to.“

„Nemrzí, Pali.“

„Gabika, ver, že keby som mal lepšiu prácu, ostaneš tu,“ pristúpil ku mne a zozadu ma objal.

Položil si hlavu na moje plece a povedal niečo v tom zmysle, že ma ľúbi.

Lebo tak to v poslednom čase robil.

Len čosi šomral popod nos, čosi, z čoho napokon vyšlo niečo ako ľúbim ťa.

Len to nikdy nebolo konkrétne.

Ale už som sa tým nezaoberala. Boli časy, keď ma to strašne žralo.

Trápilo.

No k ničomu to neviedlo.

Tak som sa zmierila, zvykla si a žila v akejsi bubline, ktorá mi dávala pocit domova. Nemala som chuť niečo na tom meniť.

Bála som sa rozbehnúť niečo od začiatku. Nemala som kam ísť. Nemala som s kým začínať. Nemala som nič...

„Na koľko ideš?“

„Na dva týždne. Možno viac, podľa roboty.“

Vzdychla som si.

Šmarila som utierku do drezu a vymanila sa z jeho objatia. „Aj ti mám niečo pobaliť?“

„Nemusíš. Už som si.“

„Fajn. Tak idem do sprchy,“ opustila som stiesnený priestor malej kuchyne a zavrela sa do ešte menšej kúpeľne.

Zúrivo som natlačila všetko oblečenie do práčky a postavila sa pod prúd horúcej vody.

Takej horúcej, akú som dokázala zniesť.

A v duchu som rátala, koľko dní už prešlo, odkedy sa ma Paľo naposledy dotkol.

Ako ženy.

Cítila som, že sa navzájom jeden druhému od cudzujeme, strácame, chladneme.

Melónová aféra

Zastali sme na križovatke a očividne každý z nás
hľadel iným smerom. Každý si vybral inú cestu.

On hlavnú, ja vedľajšiu.

Bez diaľničnej známky.

Jeden bez druhého.

Zastavila som vodu, vydrhla sa uterákom, až som
mala pokožku červenú a podráždenú.

Akoby mi mal uterák pomôcť dostať to všetko zo
seba dole.

Nakrémovala som sa a vhupla do nočného úboru.

Dávno som vymenila saténové nočné košielky
a neglizé za pohodlné vytáhané tričko a kraťasy.

Nemala som sa pred kým pretŕčať.

Nemala som na koho zapôsobiť.

Nemala som koho dráždiť.

Lebo Paľa už očividne všetko prešlo.

A keď aj náhodou dostal chuť na rýchly sex, stia-
hol zo mňa hocičo, čo som mala v tej chvíli na sebe.

Ach, o čom sa to presviedčam.

Dokelu!

Sama sebe sa snažím nahovoriť, že je to dobré.

Že nejako bude.

Lenže nebude.

NEBUDE!

No meniť sa mi to nechce.

Paľo zajtra odíde a ja znova ostanem sama.

On sadne do svojho milovaného kamióna, v ktorom trávi viac času než doma, ja sadnem za počítač a dám sa uniesť.

Uletím do výšok.

Budem sama sebou.

Budem kôstka.

x x x

Paľo sa vyparil skoro ráno.

Vzal si pobalenú tašku, dve obložené bagety, čo si spravil na cestu, a vydal sa smer svet.

Ja som si spravila bylinkový čaj a posadila sa k počítaču.

Ako prvé som si prebehla mailovú schránku, až potom som sa prihlásila na sieť.

Bola tam.

Nová správa.

Usmiala som sa.

Blikala a čakala na mňa.

Klikla som na ňu, vzala do rúk šálku s čajom a spokojne sa oprela.

Melónová aféra

HOPE:

Kôstka, nemyslím si, že si na chybe ty... nehľadaj to v sebe, lebo tam to isto nie je...

KOST158:

Myslíš?

HOPE:

Si online?

KOST158:

No, predstav si. Sama doma. Zas raz...

HOPE:

Ja pracujem. Vlastne, tvárim sa. Mašiny robia, ja kontrolujem.

KOST158:

Mňa?

HOPE:

Najmä teba. Ako doma? Už lepšie?

KOST158:

Absolútne...

HOPE:

Tak to je naprd...

KOST158:

Nahovno, Melónko. NA-HOV-NO.

HOPE:

Vydrž. O pár týždňov som doma 😊

KOST158:

Vezmeš ma na kávu?

HOPE:

Niečo lepšie... kávu si sprav doma.

KOST158:

Aj ostatné si môžem spraviť doma...

HOPE:

Ale ja ti to spravím lepšie, Kôstka moja...

KOST158:

Kolká istota. Aby si nebol prekvapený.

HOPE:

No, nikdy nevieš.

KOST158:

Pravda. Všetkí uvidíme, skúsime sa stretnúť.

HOPE:

Šesť rokov som ťa nevidel. Vyrástla si?

KOST158:

Trochu. A veď si pozri fotky.

HOPE:

Tie mám už dávno napozierané.

KOST158:

Tak potom len vydržať. Kedy sa vraciaš?

HOPE:

Písal som ti už x-krát, že neviem presný dátum. Ono to príde zo dňa na deň.

KOST158:

Pardon! Neurážaj sa hneď.

Melónová aféra

HOPE:

Neurážam. Len mi nedávaj hlúpe otázky.

KOST158:

Ty si hlúpy... ☺

HOPE:

Nie viac ako ty, moja...

KOST158:

Fotku si dostal?

HOPE:

Samozrejme. Špicová.

KOST158:

☺

HOPE:

Kôstka, musím ísť. Zatiaľ.

KOST158:

Ok. Pá, Melónik...

A bolo.

Nateraz.

Znova som bola sama.

Miňo sa odpojil a išiel si po svojom.

Že Miňo.

Ako divne znelo jeho meno.

A ako divne vyzerá takto napísané.

Nikdy som mu nepovedala inak ako Melón.

A on mne Kôstka.

Svoje meno som z jeho úst snád' ešte ani nepočula. Ani v mobile ma nemá pod menom.

Ale je to tak lepšie.

Žiadne mená – žiadne konkrétne osoby.

Veď pod melónom sa môže skrývať hocikto.

Žiadne mená – žiadne problémy.

Dopila som čaj a s hlasným povzdychom som zavrela oči.

Aj by som revala, ale už som nemala slzy.

Ani chuť.

Už to tak nebolelo.

Len si to tam kdesi vo mne tlelo, potichu ma ťažilo na duši, na srdci, v žalúdku, v lone.

Zožieralo ma to zaživa.

No cítila som, že zmena príde.

Musí.

Už to trvá pridlho.

Už sa musí niečo stať.

Musí!

Paľo sa ozval krátko po obede. Dorazil do rakúskej centrály a začali mu nakladať kamión.

„Smer?“

„Holandsko. Tam ma vyložia, natrieskajú do mňa pre zmenu akési biooleje a pošlú ma s nimi do Francúzska.“

Melónová aféra

„Však to máš kúsok.“

„Veď hej. Lenže odtiaľ sa budem vracat' s nákladom nových autodiélov.“

„Aha. Takže kedy sa uvidíme?“

„Ak všetko pôjde dobre, nebudú problémy na colnom a zápchy, tak možno o desať dní.“

„Skvelé,“ odpovedala som skleslo.

„Zlatko, vieš, že...“

„Viem,“ skočila som mu do reči. „Samozrejme, že viem! Keby si mal inú robotu, boli by sme viacej spolu. Keby sme boli viacej spolu, založili by sme si už dávno rodinu. Keby sme mali dieťa, sťahovali by sme sa do väčšieho bytu. Samé keby, keby, keby!“

„Nemôžem za to.“

„Jasné, že nemôžeš. Nikto za to nemôže. To sa samo,“ použila som jeho obľúbenú formulkú, ktorou sa snažil ospravedlniť veci, ktoré mi nevedel reálne zdôvodniť.

To sa samo.

A bolo.

„Pali, unavuje ma tento osamelý život.“

„Verím ti, ale musíme to ešte vydržať.“

„Dokedy?“

„Neviem. Ale spolu to vydržíme, hm?“

„Hm.“

„Gabi, zlatko. Lúbim ťa!“

„Ja teba tiež.“

„Večer ti zavolám. Musím končiť, chlapi už pomaly všetko naložili. Aby som nezdržiaval, chápeš.“

„Nechápem,“ odpovedala som, no Paľo ma už nepočul.

Nikdy ma nepočúval.

Nechápal ma.

Len žil so mnou v jednej domácnosti a tváril sa zamilovane.

Spokojne.

Nič mu nechýbalo, brázdil svet na svojom milovanom tiráku, mňa nechával samu doma s vedomím, že keď sa vráti, bude navarené, napečené, upratané.

Že mi len hodí k práčke špinavé veci, sadne si na gauč, zapne telku a počká, kým mu podám obed, šálku kávy s mliekom a tromi kockami cukru a nechám ho byť.

Lebo to mi často vykrikoval.

Aby som ho rešpektovala a jednoducho ho len nechala byť.

„Gabi, nechaj ma chvíľu byť. Musím sa zresetovať, celé dni som za volantom, tak aspoň doma chcem mať chvíľu pokoja a ticha.“

Tak nejako mi to omieľal, keď som ho ťahala von, medzi ľudí, do prírody, do podnikov.

Melónová aféra

Nič.

Nikam sa mu nechcelo.

Presný opak mňa, mne sa spoločnosť žiadala hádam viac ako voda vyprahnutej púšti, pretože som celé dni hnila sama doma.

Ťažké to je.

Ale máme za sebou už zopár rokov v takomto režime a naučili sme sa tak fungovať.

No pomaly mi dochádzalo, že to fungovať prestáva.

Že motor sa o chvíľu zadrie.

Že už to dlho v tomto stave nevydrží.